

Francie je odjakživa jednou ze zemí, která ovlivňuje veškeré dění v Evropě, ať už v oblasti kultury, tak také v oblasti ekonomiky. Po celá staletí je považována za kulturní kolébku Evropy. Většina historických událostí se bez její přítomnosti neobešla. Francie je ale také zemí, která stála od počátku u zrodu Evropské unie a bez níž si tuto unii ani neumíme představit.

V diplomové práci jsem si dala za cíl popsat francouzské hospodářství v 90. letech 20. století na pozadí hospodářské politiky té doby. Jen málokdo ví, že se Francie po 2. světové válce ubírala ve své hospodářské politice podobným směrem jako tehdejší socialistické země, a to cestou plánování. Nejednalo se zde však o přísné direktivní plánování jako tomu bylo právě v případě socialistických států, ale o tzv. plánování indikativní - stát a jeho orgány formulaci své hospodářské politiky spíše doporučovaly a vytyčovaly směr, jakým by se ekonomika měla ubírat v následujících letech.

Jak bude uvedeno ve 3. kapitole, v 90. letech francouzské plánování už jen doznívalo. Země se připravovala na vstup do eurozóny a na jednotný evropský trh a tím v podstatě význam plánu postupně zanikl. Hlavní plánovací instituce však přežila dodnes a plní funkci odborného poradce vládě při formulaci její hospodářské politiky a řešení dalších ekonomických otázek.

V první části pojednám o chápání hospodářské politiky, typech, s jakými se můžeme setkat a zejména o indikativním plánování. Další části už jsou spíše analytické, popisují v nich konkrétní aplikaci hospodářské politiky ve Francii v období 90. let 20. století, a to na vývoji jednotlivých ekonomických veličin a také na sektorech francouzské ekonomiky.